

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 17 квітня 2007 року № 16 (180)

СЦЕНАРІЙ ЩЕ НЕ НАПИСАНИЙ?

Наша Україна" готується до приходу Гриценка та торгів з Луценком

Віктор ЧИВОКУНЯ

Щоранку кияни, які через центр міста їздять на роботу, можуть бачити однакову картину – з Поштової площі вгору Володимирським узвозом прямує колона людей в шкіряних куртках і спортивних костюмах. Прапори партій антикризової коаліції, які прикрашають цей натюрморт, дають розгадку – це учасники мітингу на Майдані, яких організовано звозять та висаджують з автобусів біля Річкового вокзалу.

Минулого тижня "Нашій Україні" не залишалося нічого іншого, як розгорнути сцену на Європейській площі – заплативши тим самим за свою самовпевненість. Вони віддали Майдан антикризовій коаліції зі словами "та нащо воно нам потрібно? – та скільки вони звезуть до Києва людей? – та ми готуємося до виборів, а вони нехай мітингують!".

Але щодня Майдан Януковича поповнюється пасажирами "ікарусів" та "лазів", які привозять живий електоральний товар до столиці.

Блакитний пікет, штучно створений за рахунок приїжджих, не справляє жодного враження на киян. Більшість сприймає це з сарказмом. Однак трансляція з колишнього помаранчевого плацдарму, перефарбованого нині у синьо-червоні кольори, народжує в східних регіонах потрібну ілюзію перемоги.

Сумнівно, що мітинг на Майдані може бути фактором тиску на Ющенка. Але це – постійно мобілізована людська маса, необхідна для протидії силовому сценарію, якого до останніх днів побоювалися в штабі Януковича.

Блакитний Майдан – це також постійний агітаційний центр Януковича, якого немає у помаранчевих. І цей дефіцит трибуни ще більш відчутний, враховуючи, що опозиція віддала коаліції монопольне право на використання парламентського мікрофона.

Здача Майдану стала першою, але не останньою втратою в цій грі. Європейська площа, де нині довелося отаборитися "Нашій Україні", непридатна для політичної війни – тут немає місця, де розбивати намети. Довелося просто змонтувати сцену, біля якої встановлено нечисельний пікет з помаранчевими прапорами і запроваджено чергування депутатів – кожна зміна по чотири години...

Зараз, вперше після обрання Ющенка Президентом, "Наша Україна" може готуватися до дострокових виборів зі спокійним внутрішнім мікрокліматом.

Одна частина партії (Балога і К°) перемогла іншу ("любі друзі").

В якості компромісу останнім було запропоновано зосередитися: Порошенку – на організації виборів у Вінницькій області, а Мартиненку – в Києві.

Друга радикальна новація – "Наша Україна" готується балотуватися як окрема партія. Всім іншим пропонується записуватися до списку в якості просто фізичних осіб.

Закінчення на 3-й стор.

ПАМ'ЯТІ СЛАВИ СТЕЦЬКО

Міжнародний благодійний фонд імені Ярослава Стецька розпочав збирання коштів на виготовлення пам'ятника на могилі видатного українського політика, громадського державного діяча, Голови ОУН (1991–2000 рр.), президента Антибільшовицького Блоку Народів (1986–2003 рр.), народного депутата України трьох скликань славної пам'яті СЛАВИ СТЕЦЬКО, що на Байковому кладовищі в Києві (скульптор Богдан Мазур), а також меморіальної дошки, яка буде встановлена на фасаді церкви святого Миколая Чудотворця на Аскольдовій могилі в Києві (скульптор Борис Довгань).

Встановлення пам'ятника планується на 14 травня 2007 року в день 87-ї річниці з дня народження сл. п. СЛАВИ СТЕЦЬКО.

Звертаємося до всіх патріотів України долучитися пожертвою до вшанування пам'яті славної дочки України.

Ваші пожертви просимо надсилати на рахунок Міжнародного благодійного фонду імені Ярослава Стецька № 26001810332980 в КРУ банку "Фінанси та Кредит" ТОВ м. Київ МФО № 300937. Код ОКПО № 34935844 з приміткою: на пам'ятник Славі Стецько.

СУСПІЛЬСТВО

ПРЕЗИДЕНТ ІДЕ НАЗУСТРІЧ ЛЮДЯМ...

Анатолій ДЕНИЩУК

Користуючись низьким рівнем національної свідомості значної частини українців, підступні політичні круттії – регіонали, комуністи та соціалісти, досі виступають нібито в ролі патріотів України і палких піклувальників за наш народ. Але всі їхні балачки – то суцільна демагогія. Ми ще не забули і ніколи не забудемо, як піклувалися про людей комуністи, що заправляли в радянській Україні. Тоді робітник польової колгоспної бригади заробляв за місяць аж вісім-дванадцять рублів, а тваринник міг заробити 25–40 рублів. Доярка, що вручну доїла 20 корів, а при машинному доїнні обслуговувала 35–40 тварин, змушена була працювати без вихідних і відпусток. Колгоспниця не мала права на відпустку при вагітності та народженні дитини. Якщо доярка хворіла, чи хворіла її дитина, або старенькі батьки, вона не мала права виписати для них хоча б літр надоєного нею молока.

Не дуже піклувалися про українського трудівника і вчорашні комуністи – президенти Леонід Кравчук та Леонід Кучма.

Першим почав робити кроки назустріч людям Президент України Віктор Ющенко. І тут шалено загаласували отетерілі комуно-соціалісти та регіонали: мовляв, Президент у нас не такий, робить не те, що потрібне людям!

А Президент наш домігся, що жінкам України при народженні дитини виплачується допомога в розмірі 8,5 тисячі гривень (щоправда, за теперішнього уряду цю допомогу отримують далеко не всі матері, які народили дітей), і протягом трьох років догляду за дитиною щомісяця виплачується по сотні і більше гривень.

Студентам вищих та середніх навчальних закладів в чотири рази підвищено стипендії.

Втричі зросла заробітна плата медичних працівників, в чотири рази – вчителів, у шість разів – викладачів вищих навчальних закладів.

Декілька разів піднімали зарплату військовим, молодшим і старшим офіцерам, працівникам міліції, прокуратури, службам держбезпеки, суддям.

Завдяки Віктору Ющенку у цьому році Україна може стати членом Світової організації торгівлі.

Саме Президент наполіг на тому, щоб Верховна Рада України визнала Голодомор 1932–1933 років геноцидом проти українського народу.

Йому належить рішуча заява про необхідність визнання історичних заслуг ОУН-УПА.

Не визнавати заслуг Президента України можуть лише вороги України.

м. Рівне

ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

ДІАЛОГ РОЗПОЧНІМО З ПАТРІОТИЗМУ

Заступник голови КУН, голова Донецької ОО КУН Марія Олійник направила голові Донецької облдержадміністрації В. Логвиненку та голові облради А. Близнюку звернення, в якому підкреслюється, що цього року виповнюється 100 років від дня народження головнокомандувача УПА Романа Шухевича, а також 65-річчя Української Повстанської Армії.

Обласні ради Івано-Франківської, Львівської, Тернопільської областей звернулись до Президента України з пропозицією присвоїти Романові Шухевичу звання Героя України посмертно, а також до Верховної Ради України – визнати борців за незалежність України, потурбуватися про їхній соціальний захист і відзначити 65-річчя УПА на державному рівні. Крім того, згідно з рішенням Івано-Франківської облради, 2007 рік на Прикарпатті проголошений Роком Романа Шухевича.

З метою консолідації громадян України, гуртування їх навколо національної ідеї, автор листа просить високопосадовців Донеччини підтримати ініціативу згаданих областей України і звернутися до Президента України та Верховної Ради України з подібними пропозиціями. Час уже розпочати утвердження національної ідеї, стрижнем якої насамперед є духовне єднання народу навколо пам'яті свого минулого.

При цьому Марія Олійник нагадала, що в січні 2007 року, напередодні Дня соборності України, в Івано-Франківську була підписана Угода між Івано-Франківською та Донецькою облдержадміністраціями та облрадами про співробітництво у торговельній, економічній, науково-технічній, гуманітарній та інших сферах. Ця подія була сприйнята багатьма позитивно, адже з'явилася надія, що, нарешті, на Донеччині розпочнуться повноцінні процеси українського відродження, припиниться безпрецедентні антиукраїнські кампанії, як, наприклад, безперешкодне збирання на площі ім. Леніна в м. Донецьку підписів на утворення окремої "Донецкой Федеративной Республікі" у складі 7 східних областей України чи мовний расизм секретаря Донецької міської ради Миколи Левченка. Адже задекларовано, що метою цієї Угоди є бажання розпочати, нарешті, вкрай необхідний діалог між регіонами країни, щоб покласти край спровокованому деякими партіями і політиками процесу дезінтеграції України.

Запропоновано також утворити оргкомітет, розробити й затвердити низку заходів зі сформульованих питань, залучивши для цього науково-освітній потенціал вищих навчальних закладів, викладачів ПТУ та технікумів, учителів шкіл, діячів громадських організацій національно-патріотичного спрямування Донецької області.

Не повинен стояти осторонь і багатотисячний депутатський корпус, у першу чергу Донецької облради, що досі бореться проти державної української мови та приймає звернення до Верховної Ради України проти УПА.

Наше спільне завдання – заповнити прогалини в людській пам'яті та донести до кожного мешканця Донеччини правду про Український національно-визвольний рух та його провідників. Саме на прикладах таких борців за волю й захисників Вітчизни і треба виховувати молоді покоління донеччан.

КОМІТЕТ ПІДТРИМАВ ІНІЦІАТИВУ ДЕПУТАТА

Проект Постанови про відзначення 65-ї річниці створення Української Повстанської Армії, внесений у Верховну Раду народним депутатом, заступником голови Конгресу Українських Націоналістів Євгеном Гірником, був схвалений парламентським Комітетом з питань культури і духовності.

За словами Євгена Гірника, це стало приємною несподіванкою для нього, оскільки чи не вперше профільний комітет парламенту схвалює документ про вшанування УПА.

Прес-служба Конгресу
Українських Націоналістів

ТАК НЕ ПОВИННО БУТИ!

Наша рідна Україна в небезпеці, а все тому, що ми на виборах допустили до влади не тільки невігласів – комуністів, запроданців-соціалістів, а й кримінальну братву з Донбасу, які вважають нас отарою "козлів" і "баранів", ігнорують наші заклики і побажання. Досі процвітає беззаконність і злочинність. Будь-кого з нас можуть заарештувати, привезти до райвідділу і вимагати зізнання кулаками. Так, нещодавно у Сімферополі реєстрові козаки разом з дільничним інспектором забили підозрюваного до смерті! Людина приїхала з Кривого Рогу на заробітки і втратила життя від рук людожерів у погонах.

І таке коїться тільки тому, що злочинці захопили владу в країні.

"Регіони" купили Мороза з його партією, купили Кінаха! Ось яка ганьба коїться в Україні. І ми, українці, маємо припинити цю неповагу до себе, до наших батьків і дідів, онуків і правнуків! Досить нам сидіти і мовчати! Так не повинно бути!

Ілля МАНЧЕНКО,
заступник голови організації "Просвіта",
м. Маріуполь
Донецької області

КОНКУРС

НАДСИЛАЙТЕ СВОЇ ТВОРИ

Журнал "Світ Дитини" оголошує конкурс на кращий твір мистецтва про визвольну боротьбу українців

Журнал "Світ Дитини" за сприяння Конгресу Українських Націоналістів оголошує конкурс на кращий вірш, пісню, оповідання, малюнок, фотографію про боротьбу українців з окупантами за відродження своєї держави, за своє існування, за вільне місце під сонцем. Конкурс присвячений 65-річчю створення Української Повстанської Армії.

Твори надсилати до редакції "Світу Дитини" (79005, м. Львів, вул. М. Тугана-Барановського, 24) з позначкою "На конкурс" або на електронну адресу журналу gvs@mail.lviv.ua з темою "для Ірини на конкурс" не пізніше 14 вересня 2007 року. Автори найкращих творів отримають нагороди, а їхні роботи будуть опубліковані в журналі "Світ Дитини".

Прес-служба КУН

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

КУН ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ ВИМАГАЄ ЗАБОРОНИТИ КПУ

Дніпропетровська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів встановила на центральній площі міста намет, в якому активісти Конгресу збирали підписи за заборону Комуністичної партії в Україні, повідомив голова Дніпропетровської ОО КУН Микола Хоменко.

"Така акція зумовлена постійними антиукраїнськими випадами проросійських сил, які не хочуть бачити країнців заможними і незалежними", – пояснив він. – Компартія зробила багато злочинів проти українського народу і сьогодні продовжує свою антиукраїнську політику. Нас, національно свідомих українців, обурили пропозиції комуністів скасувати посаду Президента України – гаранта Конституції та державного суверенітету, гаранта наших прав та свобод.

Діяльність Компартії має бути розглянута, і над комуністами повинен відбутись суд Нюрнберг-2, який би дав належну оцінку червоному терору", – переконаний голова ОО КУН.

Також активісти Конгресу збирали підписи за вступ України до НАТО – найбільш надійного і дієвого захисту нашої держави і українського народу від зовнішніх ворогів. Прикладом можуть слугувати країни Прибалтики, Польща та інші.

СТВОРЕНО ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ

У Херсоні з ініціативи місцевої організації Конгресу Українських Націоналістів створено обласний ювілейний комітет з відзначення 100-ліття з дня народження головнокомандувача УПА Романа Шухевича та 65-ї річниці створення Української Повстанської Армії, повідомив голова секретаріату Херсонської обласної організації КУН Юрій Волянський.

До складу комітету також увійшли представники місцевих організацій Братства ветеранів ОУН-УПА, Ліги Українських Жінок, Спілки Української Молоді в Україні, Українського Соборного Козацтва "Січ", священики Української православної церкви Київського патріархату і Української греко-католицької церкви.

Нещодавно відбулося перше засідання комітету, на якому укладено календарний план експонування виставки "УПА. Історія нескорених" у Херсоні та області, а також обговорено подальші заходи комітету.

НАГОРОДА ЗА МУЖНІСТЬ

Сергій Мельничук, студент Східнослов'янського національного університету ім. В. Даля, який з 2005 року відстоює в суді право навчатися українською мовою в університеті й через це зазнає у Луганську переслідувань, отримав премію імені Олекси Гірника за громадянську мужність у відстоюванні свого права на навчання українською мовою.

Урочиста церемонія нагородження лауреатів премії за 2006 рік відбулася у Київському будинку вчителя.

Лауреатами премії також стали: Неоніла Шинкарук, завідувач сектором суспільно-гуманітарної освіти Інституту інноваційних технологій та змісту освіти Міністерства освіти і науки України, Валерій Тарасов, письменник (АР Крим); Ніла Підпала, заступник директора Київського літературно-меморіального музею Максима Рильського; Союз Українок Австралії (Христина Сивенька-Бейлі, голова; Валентина Домазар, секретар); Роман Колісник, головний редактор журналу "Вісті комбатанта"; Станлі Пітерсон, меценат (Канада).

У церемонії нагородження взяли участь заступник голови Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат України Євген Гірник, виконавчий директор Ліги українських меценатів Михайло Слабошпицький, голова Київського фонду імені Олекси Гірника "Українським дітям – українське слово" Юрій Гнаткевич.

Премію імені Олекси Гірника, українського патріота, який вчинив акт самоспалення на Чернечій горі на знак протесту проти зросійщення України, присуджують за самовіддану роботу в національно-патріотичному вихованні дітей та молоді та прищеплення їм патріотичного ставлення до української мови, розвиток української мови в суспільстві.

Прес-служба Конгресу
Українських Націоналістів

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

СЦЕНАРІЙ ЩЕ НЕ НАПИСАНИЙ?

Зараз найрішучішим агітатором за відмову від блоку виступив Олександр Третьяков. Схоже, з ідеєю поховання блоку змирився Віктор Ющенко, який на минулих виборах нав'язав цей формат Роману Безсмертному.

Формат блоку, який був закладений ще у 2001 році, зрештою, зламав хребет цій політичній силі. Необхідність постійно узгоджувати позицію між усіма учасниками призвела до диктату маргінальної частини та постійної кризи при ухваленні рішень.

Протягом останніх місяців найскладніше було з Народним Рухом, який почав дрейф у бік Тимошенко. Зрештою, НРУ відмовився від вступу до "Нашої України" окремими персонами і перейшов до "Української правиці", утвореної сватами Борисом Тарасюком і Юрієм Костенком.

Зрада ж Партії промисловців та підприємців стала фінальним акордом у подальших спробах повторити старий спосіб об'єднання.

Частина нинішніх міноритарних учасників блоку "Наша Україна" погодилися, що їх включать до нового списку просто як політиків, без партійного навантаження та без права вимагати собі місце в політраді з окремим голосом при ухваленні рішень.

Поява міністра оборони в першій п'ятірці списку "Нашої України" може стати несподіваним сюрпризом нових виборів. Керівник військового відомства після виступу на нічному засіданні Кабміну сприймається як нова надія помаранчевого табору. І, за свідченнями джерел, Ющенко начебто дав добро Гриценку на балотування.

Перша п'ятірка "Нашої України", за прогнозом, складатиметься з нових облич:

1/2 номер: Луценко/Кириленко
3 номер: Гриценко
4 номер: Балога
5 номер: жінка на вибір Ющенка.

Причому думки в партії про те, хто має бути на першому місці, розділилися, адже ця людина автоматично, в разі участі "Нашої України" в коаліції, претендуватиме на посаду спікера. За лідерство Луценка виступає Роман Безсмертний, за Кириленка – Юрій Єхануров.

Втім, сама історія участі Юрія Луценка у виборах складніша. Останні тижні лідер "Народної самооборони" вів переговори про інтеграцію в "Нашу Україну" на ексклюзивних правах: перший номер списку плюс отримання квоти для своїх соратників.

Розповідають, що спочатку Луценко висловив заявку на третину місць, на що отримав відповідь, що "Наша Україна" готова дати тільки 20%.

Ця гра закінчилася тим, що у п'ятницю Луценко створив свій окремий виборчий блок. Крім партії Луценка "Вперед, Україно!", його учасником несподівано стала Християнсько-демократична партія Володимира Стретовича, який раніше погоджувався вступити індивідуальним членом до списку "Нашої України".

Самостійна участь Луценка у виборах заснована на надії отримати "золоту акцію", якою можна буде зіграти в новому парламенті. Крім того, блок "Народна самооборона" дасть Луценку більше представництво в парламенті.

Так, за розрахунками "Нашої України", разом з "Народною самообороною" вони можуть отримати 80 мандатів, з яких 20 буде луценківських.

Тоді як блок імені колишнього міністра внутрішніх справ може поборотися за нішу в 5%, що виллється у 30–35 депутатів.

До списку Луценка, затвердженого на з'їзді, потрапили його брат Сергій і спонсор проекту Давид Жванія, продюсер "5 каналу" Юрій Стець і журналіст Володимир Ар'єв, голос Майдану Євген Нищук і постановник революційної сцени Тарас Грималюк, екс-міліцейські начальники часів Луценка Геннадій Москаль, Олександр Бобильов і Кирило Куликов.

Але все, що відбулося на з'їзді партії "Вперед, Україно!", може бути лише грою Луценка на підвищення власних акцій.

У Секретаріаті Президента розуміють неможливість проведення виборів 27 травня. Новою датою, на яку може погодитися Ющенко, називають кінець червня.

І цей додатковий час Луценко зможе присвятити справжнім торгам з "Нашою Україною", де він виступатиме не просто як четвертий за рейтингом політик в країні, а з підсилених позицій, як лідер партії "Вперед, Україно!" і блоку "Народна самооборона".

І якщо раніше йому пропонували роль своєрідного "весільного генерала", який буде прикриттям чужих рішень, то тепер Луценко вимагатиме ставлення як до партнера з представництвом у керівних органах "Нашої України".

Крім того, прогнозують у президентській партії, Ющенко буде змушений ще раз збирати та схиляти лідерів помаранчевих до злиття. Зараз цей електоральний сектор представлений чотирма утвореннями – БЮТ, "Наша Україна", "Народна самооборона" і "Українська правиця". Розпилення голосів, як стане наслідком цього, призведе до втрати одного-двох процентів, що може стати критичним при формуванні коаліції в новому парламенті.

Але за будь-якого сценарію подальших подій і "Наша Україна", і "Народна самооборона" приречені бути союзниками. У них спільні вороги – Ахметов-Янукович та спільні друзі – українська група "Приват" і російська група "Лужники".

Раніше існувала версія, що за квотою Луценка в "Нашу Україну" потрапить Геннадій Корбан, пов'язаний з "Приватом". Гарантом надходження стабільної допомоги від цієї бізнес-корпорації виступає Олександр Третьяков. Крім того, стверджують джерела, Ігор Коломойський обіцяв виступити головним партнером всіх проектів Секретаріату Президента та помаранчевих сил. Можливо, його аргументи будуть більш дієвими, ніж просто заклики до об'єднання.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Віктор ЧИВОКУНЯ,
("Українська правда")

НА ЧАСІ

ЛІБЕРАЛИ НАСТУПАЮТЬ

Якими є наші перспективи?

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

У понеділок, 16 квітня, відбувся з'їзд НСНУ і міжпартійний з'їзд Блоку Юлії Тимошенко (до якого увійшли представники "Батьківщини", Партії реформ і порядок та Української соціал-демократичної партії). Також Угоду про створення блоку "Українська правиця" на своєму міжпартійному з'їзді затвердили Українська народна партія, Народний Рух України та партія "Собор".

А напередодні, під час міжпартійного з'їзду партії "Вперед, Україно!" і "Християнсько-демократичного союзу", було створено передвиборний політичний блок "Народна самооборона Юрія Луценка", до якого увійшли партія "Вперед, Україно!", ХДС і представники Громадянського руху "Народна самооборона". Блок очолив Ю. Луценко.

Малюнок Анджея МЛЄЧКА ("ПіК")

Результати цих партійних зібрань виявилися невтішними (оскільки спершу, як відомо, велася мова про "мегаблок", потім – про дві "колони"), але, на жаль, цілком прогнозованими. Зокрема, про це писала "Нація і держава" в минулому числі (стаття "Об'єднаємося у резервації?"). Усі три політичні сили, які представляють у нашому політикумі національно-демократичний сектор, йтимуть на вибори окремо. Додамо – це за умови, якщо вибори таки відбудуться 27 травня, в чому є великі сумніви.

Під питанням, принаймні, станом на 16 квітня, залишається формат участі у наступних виборах Конгресу Українських Націоналістів.

Таким чином, незважаючи на патетичні вигуки про об'єднання зусиль і красиві обіцянки, які лунали з усіх таборів демократичних сил, а також незважаючи на настійливий заклик до консолідації, що звучав з боку Конгресу Українських Націоналістів, дива не сталося. Задавнена хвороба національно-демократичних сил далася взнаки навіть і перед загрозою можливої поразки. Роздрібнення сил у відповідальний момент виборів може значно знизити ймовірність отримання перемоги у майбутньому парламенті, хоча дехто (зокрема, Юлія Тимошенко) уже вголос мріє про те, як виборча програма її партії незабаром стане програмою майбутнього уряду.

Чому так сталося? – запитують нині тисячі і тисячі справжніх українських патріотів в усіх кінцях нашої держави. Чому "вони" знову не змогли об'єднатися? – у цих питаннях багатьох наших громадян присутнє вже не тільки нерозуміння чи розчарування, а – лють, озлобленість. Невже перспектива отримання депутатських мандатів затьмарила розум (не кажучи вже про переконання чи "любов до України") у цих патентованих патріотів, які, схоже, навічно приватизували собі право "любити" Україну – переважно напоказ, і які не забувають при цьому вчасно складати належну ціну своїй любові?..

Хтозна. На цю тему можна багато писати і говорити, але ситуація від цього не зміниться. Дуже прикро, що розчарування і зневіра все глибше вкорінюються і в націоналістичному середовищі. Є очевидним, що нинішній напрямок суспільного розвитку в Україні є вкрай несприятливим для націоналістів. Функції "оборонців" України впевнено і безцеремонно присвоїли собі ліберали, які на нашу батьківщину дивляться крізь окуляри зиску, і яким українська культура, історія, традиції є переважно чужими й далекими, і про них вони згадують принагідно з трибуни, одразу забуваючи про це. Для лібералів українська культура та історія – це в кращому випадку музей, місце для якого – десь далеко на задвірках, а всі, хто мислить по-українськи, для них – безнадійно відсталі від потреб нових часів "шароварники" у вишиванках.

Насправді все навпаки. Світовий глобалізм, адептами якого виступають наші ліберали, таїть в собі колосальний руйнівний потенціал – незважаючи на зовнішню привабливість і показну силу. Уніфікація націй і держав, якої прагнуть ті, хто насправді кермує світовими процесами, не має перспективи, і зустрічає на своєму шляху все відчутніший спротив, який неминуче буде посилюватися з огляду на енергетичні загрози, викликані боротьбою за земельні поклади, запаси яких вичерпуються. Еліти багатьох країн вже починають розуміти, що лише національне самозбереження, національний колорит, як основа, дозволить націям і державам витримати випробування, які насуваються на світ. Хоч як би фантасмагорично це звучало, але уже наближається той час, коли сильні цього світу пожиратимуть слабших – тих, хто вчасно не зміг вибудувати надійних бар'єрів і кордонів від зовнішніх впливів. Ліберальна ідеологія – для сильних, вона руйнує кордони, дозволяє потужним світовим корпораціям проникати на території менш конкурентних країн, фактично руйнуючи їхні економіки, а тому не може принести Україні успіхів і "процвітання", як це красномовно обіцяють її носії.

Україна, вочевидь, є доволі цікавим об'єктом уваги з боку "сильних" – як зі Сходу, так і з Заходу. А ліберальна ідеологія, як відомо, є надзвичайно сприятливою для зовнішніх впливів. Ситуація погіршується ще й тим, що з лібералами у своїй нелюбові до України солідаризуються й тутешні ліві, незважаючи на нібито протиріччя між ними. Не забуваймо, що корені у цих ідеологій – спільні.

Українська перспектива лежить лише у площині національно-консервативній, яка за визначенням притаманна націоналістичній ідеології. Однак проблема полягає в тому, що у нашому "королівстві кривих дзеркал" (особливо цей процес посилився, хоч як дивно, після "помаранчевих" подій) комплекс неповноцінності, ніби шашіль, роз'їдає питомо українське середовище. Якщо до цього додати ще й роздрібненість в стані націоналістичних сил, і присутність у цьому таборі псевдонаціоналістів і провокаторів, які працюють за чіткими вказівками наших ворогів, і відсутність чіткого державницького бачення, то майбутнє для України вимальовується доволі похмурим. Як відомо, завжди в історії України ворогами її незалежності була не лише Москва (не має значення, яка – царська, "біла", "червона", "демократична" чи шовіністична), і не лише доморощені комуністи чи соціалісти, але й у опонентах до України сильної і незалежної ходили тутешні ліберали вкупі з "общедемократами". Але нині, враховуючи загострення боротьби у світі за впливи, питання незалежності для нас набуває дещо іншого, значно гострішого звучання, ніж на початку 90-х років минулого століття. Земля по обидва береги Дніпра – надто ласий, апетитний шмат для багатьох у цьому світі, і якщо ми вчасно не зробілізуємося, то невдовзі цілком можемо розділити долю тих бездержавних націй, про які згадують лише в підручниках з історії.

...Тим часом схоже на те, що наступні вибори можуть істотно змінити урядову верхівку української влади (цілком можливо, що це буде своєрідний компроміс між трьома основними силами – Партією регіонів, БЮТ і НСНУ), однак ці вибори суттєво не вплинуть на склад парламенту (який, за загальною громадською думкою, є найгіршим за часів незалежності), тим більше, не матимуть суттєвого впливу на зміну напрямку теперішнього суспільного розвитку.

ДУМКА ВГОЛОС

НАША БІДА – ДЕФІЦИТ УКРАЇНСЬКОЇ ВЛАДИ

Сьогодні вже багатьом зрозуміло: доки до влади в Україні не прийдуть справжні українці-патріоти, життя народу не стане кращим. На жаль, ще багато наших людей цього не усвідомлюють і розраховують на прем'єра Януковича: ось він з'їздить в Москву, поклониться низенько московським олігархам, і вони щось кинуть нам зі свого імперського столу: дешевий газ, нафту, бензин.

Але ж Москва ніколи і нічого так просто не дасть, доки не надіне на нас своє ярмо.

Звернемося до нашої історії. Наші нинішні державні біди розпочалися 1991 року, з вибору першого президента. Тоді в нас було дві кандидатури: перший – компартійний вождь Л. Кравчук, другий – лідер Народного Руху України В'ячеслав Чорновіл. Сили, що тримали в руках владу, зробили все, щоб президентом став екс-комуніст. Не гребували нічим, задіяли наклеп, шантаж, гроші!

Антинародні сили домоглися свого: Л. Кравчук став Президентом та повів він всіх нас, як кажуть, "не в ту степь"! Три роки красиво говорив, усміхався, але нічого доброго для України не зробив. Зате віддав Росії ядерну зброю вартістю близько 40 мільярдів доларів. Яке злодійство! Потім Україною ще 10 років керував інший комуніст – Л. Кучма. Цей говорив мало, але лиха наробив багато, бо проводив приватизацію, яка закінчилась прихватизацією.

Але біди України на цьому не скінчилися. В 2004 році розпочалася боротьба за крісло Президента. І знову дві кандидатури: перший – справжній українець, патріот, людина чесна і справедлива. Другий – зросійщений донецький білорус. Людина, яка весь час чекає вказівок з Москви. До чого привели нас їхні стосунки, про це сьогодні всі знають. Доброзичливість і довіра Віктора Ющенка до Віктора Януковича, а також до Олександра Мороза, дуже дорого коштували народу України. І Мороз, і Янукович ще довго будуть вставляти палиці в колеса Держави Україна. Буде краще для всіх громадян, якщо вони підуть у відставку. І за це нам усім треба дружно боротися!

Олексій БОНДАРЕНКО,
м. Вовчанськ на Харківщині

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ДОКИ ПРАВИТИМУТЬ ЗАЙДИ?

Невимовно тяжко жити в країні, де панують не чесні представники титульної нації, а безсоромні, нахабні зайди.

У статті "Конфлікт між культурою і хамством" Василя Овсієнка ("Нація і держава", 16 лютого ц. р.) викриваються антиукраїнські дії віце-прем'єра Дмитра Табачника, який злісно принижує національну гідність українців, вульгаризує нашу культуру, відвертає від неї молодь. Таких табачників треба усувати з високих посад, займати які вони не мають права.

Поділяю думку Сергія Коваленка, висловлену в дописі "Геть свято окупантів": святкування 23 лютого як "дня захисників Вітчизни" є наругою над пам'яттю тих, хто загинув від рук червоних окупантів у боротьбі за незалежну Україну. Справжнім Днем захисників нашої єдиної Батьківщини-України має стати 14 жовтня – день народження Української Повстанської Армії.

Тетяна КОСЕНКО,
м. Вінниця

ЗНЕВАГУ ДО УКРАЇНИ ПРОЩАТИ НЕ МОЖНА

Хочу подякувати редакції газети "Нація і держава" за патріотичність, справедливу оцінку життя українського народу в минулому і тепер.

Живу я в селищі Бабаї Харківської району Харківської області. Намагаюся переконати місцевих українців у тому, що бандерівці були патріотами українського народу, що творцями Голодомору в Україні були московські більшовики, яким допомагали наші яничари. На жаль, вести таку роз'яснювальну роботу дуже важко, бо в нас досьогодні при керівництві залишилися комуністи, які продовжують псувати наше життя. Недавно директором нашого радгоспу призначили Сергія Ковальова. У жовтні минулого року зайшов я до нього в кабінет, щоб дізнатися, коли ж, нарешті, можна буде одержати зерно за пай, і помітив бюст Леніна. Тож спитав директора, за які заслуги така повага до діяча, який для України нічого доброго не зробив? Директор почав бити себе кулаком у груди і кричати, що він краще знає, кого треба поважати, і що такої держави, як Україна, не було, нема і не буде.

Я написав скаргу на цього манкурта прокурору Харківського району. Через місяць прийшла відповідь: моя скарга не приймається, оскільки я не вказав точної адреси та ініціалів директора радгоспу, хоч це, звісно, ніякого значення не має, бо ж в Бабаях один радгосп і один його директор.

С. Ковальов – член партії "Наша Україна", до якої належу і я, тож на партійній конференції Харківського району я розказав присутнім про те, як директор радгоспу Ковальов ставиться до Української держави. Був радий, що делегати підтримали мене. Пролунала думка, що таких, як Ковальов, треба садити за грати. Зневагу до України прощати не можна!

Іван КОВАЛЬ,
с. Бабаї Харківської області

ПЕРЕЖИТЕ

ДІТИ НКВС

Свого часу мене силою змусили забути українську мову, і зараз у 79 років мені важко знову перейти на рідну мову, тому змушена спілкуватися російською.

"Діти НКВС" (себто власність НКВС) – так називали чекісти дітей, батьки яких ставали жертвами політичних репресій. Втративши батьків й залишившись повними сиротами, діти опинялись у владі НКВС. До таких дітей належу і я.

Давно вже немає в живих наших батьків, але живі ще ми, постарілі діти, які в ранньому дитинстві залишилися сиротами з вини чекістів НКВС. Як діти "ворогів народу" ми усе життя потерпали від злиднів та принижень. Ми – живі свідки тих страшних подій! Ми дуже багато можемо розповісти про злочини чекістів НКВС СРСР.

Усім добре відомо про долю наших українських поетів, письменників, кінематографістів, репресованих у сталінські часи. Але значно менше відомостей існує про масштаби винищення простої української інтелігенції – скільки було вчителів, лікарів, священиків, розстріляних як "націоналісти"...

Моя родина в повному складі постраждала від репресій 1937-1938 рр.

Батько, Бородай Василь Федорович, 1891 р. н., був сином священика і працював викладачем української мови. У вересні 1937 року його за брехливим доносом заарештували за участь у "контрреволюційній націоналістичній шпигунській організації"; в жовтні 1937 розстріляли в тій же Харківській тюрмі, що й письменника І. Багряного; в березні 1956 року реабілітували.

Мати, Бородай Ганна Олександрівна, 1892 р. н., була викладачем німецької мови, її арештували в лютому 1938 року, і вона 11 місяців просиділа в тюрмі м. Харкова без суду й слідства. Все наше майно було конфісковано.

Я, Бородай Їда Василівна, 1928 р. н., була направлена НКВС в Даріївський дитячий будинок в Шполянському районі Черкаської (тоді Київської) області, де перебувала з лютого 1938 р. до лютого 1939 р.

Я розповім, як це було.

22.09.1937 г. вночі до нас в дім прийшли два чекісти. Мені було тоді 9 років, і я все добре пам'ятаю. Чекісти обшукали всю хату, мене сонну мама носила з однієї кімнати в іншу. Шукали забороненої літератури, але нічого не знайшли. Вже біля самого порогу один "жалісливий" чекіст сказав батьку: "Попрощайтеся з донькою". Батько поцілував мене, вони вийшли, загула машина. Вранці ми дізналися, що вночі були арештовані ще 8 вчителів школи с. Андріївка (Балаклеївський район Харківської області), в якій працював батько. На вчителів доніс один з колег, який залишився на волі. Згодом арештували їхніх дружин, які теж були вчителями у тій школі, серед них і мою маму.

Зранку мама відвела мене до школи, а потім мене звідти забрали "дядьки" з НКВС. Навіть не дали нам з мамою попрощатися.

Вночі, як і личить злочинцям, нас повезли у райцентр – м. Балаклею. Там зібрали дуже багато враз осиротілих дітей різного віку з усього району. Нас посадили у відкриті вантажівки і морозною ніччю повезли в Харків. В сутінках я бачила колони людей і чула гавкіт собак – йшла чергова партія репресованих.

Наші машини кілька разів зупиняли, й у темряві було чути один і той же діалог:

– Стой, кто едет?

– Дети НКВД!

У Харкові на вулиці Совнаркомівській дотепер стоїть страшний сірий будинок, який у той час був обнесений височенною огорожею з колючим дротом – там був приймальник-розподільник НКВС, куди нас привезли холодних і голодних.

Там ми сиділи цілий місяць по 40–50 осіб в одній кімнаті. Нас жодного разу не водили ні в лазню, ні на прогулянку.

Потім нас розсортували по дитячих будинках. Сестер із села Андріївки Нескородь Женю 10 років і Нескородь Їду 6 років розподілили в різні дитячі будинки. Ні плач, ні благання не допомогли.

Уночі нас спецпотягом відправили з Харкова, видавши скромний сухий пайок на три дні дороги. Так ми опинились у Даріївському дитбудинку – великій багатоповерховій будівлі серед лісу, подалі від людського ока. Нарешті, дітей відвели в лазню і постригли наголо, тому що за місяць у нас завелися воші.

Утримували нас непогано, вчителі й вихователі ставилися до дітей нормально. Але в кімнатах процвітала "дідовщина". Через знущання Дадико Ліни й Шадури Зіни з Білорусії я та Неля Любицька з Балаклеї взимку 1938 р. утекли з дитбудинку. До ранку дійшли до залізничної колії й пішли по шпалах. Уночі наступного дня знялася заметіль, і ми, втомлені, змерзлі, зголоднілі, сіли на рейки відпочити. Здалеку було чути гудок потягу, але встати не було сил. Та Господь нас врятував... Якийсь чоловік стягнув нас з рейок. Виявилося, що ми сиділи поруч з залізничною будкою і нас врятував обхідник, який вийшов зустрічати потяг. Ступні моїх ніг вкрились чорними пухирями, і цілу ніч я кричала від болю. Нелі пощастило більше, вона була у валянках, а я в черевиках. Зранку за нами приїхав на підводі вихователь Віктор Іванович, пам'ятаю, з яким співчуттям він дивився на мене. Також пам'ятаю доброго лікаря з дитбудинку, який розрізав пухирі на моїх відморожених ногах. Довго ми з Нелею пролежали на лікарняних ліжках...

Хто був на той час у дитбудинку – повинні пам'ятати втечу двох дівчат, адже нас тоді усі шукали в лісі. Відгукніться!

У березні 1939 р. мене забрала мама, яку випустили з тюрми. Слідства так і не було, обвинувачення їй не пред'явили. Ніяких документів про те, що вона цілий рік просиділа у в'язниці, я не знайшла. Документів про моє перебування в дитячому будинку також не було.

Спочатку ми з мамою жили в селі Шевельовці Балаклеївского р-ну Харківської області. Мене обзивали "гітлерівкою", а маму "ворогом народу". Після закінчення IV класу ми переїхали в с. Вовчий Яр Балаклеївського р-ну, де нас ніхто не знав і ми, нарешті, знайшли душевний спокій. Але після конфіскації майна жили дуже бідно, щоб не сказати злиденно.

Поки у 1956 року не одержала довідку про реабілітацію батька, я приховувала своє минуле від усіх: від сусідів, знайомих, чоловіка і дітей.

Крім того, хочу на власному прикладі розповісти, як відбувалося зрусіщення українців у Союзі.

Я веду свій рід від діда-священика – Бородая Федора Миколайовича. До 16 років моє прізвище також було Бородай, але під час евакуації свідоцтво про народження загубилося. У ЗАГСі м. Балаклеї, де я народилася, мені видали копію свідоцтва про народження на прізвище Бородаева. У 16 років при отриманні паспорта мене це не хвилювало, але зараз я розумію, що це робилося для того, щоб такі, як я, не мали минулого, не мали родичів і ніколи не одержали спадщини, якби вона була. Також зараз я не можу стати членом Товариства потерпілих від репресій (тому що прізвище мого батька – Бородай, а я стала Бородаевою), хоча пільги мені не потрібні, адже я користуюся ними як учасник війни (трудовий фронт). Мені потрібна лише правда.

Я закінчила школу в м. Балаклеї, в україномовному містечку. Наша українська школа у 1948 році займала триповерховий будинок у центрі міста. Російська школа тоді була в маленькому одноповерховому будиночку, і в ній навчалися лише діти військових з військового містечка. Можу з впевненістю стверджувати, що вже навіть після війни вся Харківська область була україномовною – окрім м. Харкова, де в усіх вищих навчальних закладах та технікумах викладання велося російською мовою. Після закінчення школи я приїхала в Харків складати іспити в медичний університет – тоді й довелося переходити на російську. Багатьом людям, які, як і я, в молодості не з власної волі стали російськомовними, тепер у літньому віці при всьому бажанні важко цілком перейти на рідний мову. Але, будучи, на жаль, російськомовною, державною мовою я визнаю лише тільки українську і вважаю, що працівники усіх державних органів на службі повинні спілкуватися тільки українською.

Наостанку хочу звернутися до всіх моїх товаришів по нещастю:

Дорогі мої ровесники! "Діти НКВС"! Нас залишилося мало, літа беруть своє. Та ми є живими свідками тих страшних подій, які зробили нас сиротами в ранньому дитинстві.

Особливо прошу відгукнутися "дітей НКВС", які перебували в Даріївському дитячому будинку в Шполянському р-ні Черкаської області в 1937–38–39 роках, зокрема Нелю Любицьку з Балаклеї, з якою ми тікали з дитбудинку, Нескородь Їду та Женю, а також тих, хто в лютому 1938 р. жив в приймально-розподільному відділені м. Харкова по вул. Совнаркомівській.

Відгукніться! Розкажіть про себе! Це буде нашим внеском у розкриття злочинів НКВС.

БОРОДАЙ Їда Василівна,
донька репресованих.
Адреса: м. Дніпропетровськ,
вул. Березинська, буд. 30, кв. 90.
Телефони: 748-17-92, 34-53-90,
8-097-816-50-40

Лист подається в українському перекладі. – **Н.Д.**

За підтримки Дніпропетровської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

Хоча за радянських часів економіка України відстала від розвинених країн на 20–30 років, але все одно маємо більше 10 великих металургійних, кількадесят машинобудівних заводів, понад сотню вугільних шахт, близько 30 мільйонів гектарів орних земель, які дають нам щороку 35–40 мільйонів тонн зерна, кільканадцять мільйонів тонн цукрових буряків, усі необхідні овочі, технічні культури, сіно і все інше, необхідне для розвитку тваринництва…, а також ліси, де беремо стільки деревини, скільки треба, водоймища з десятками видів риби тощо. Навіть після того, як багато наших заводів, особливо тих, що мали найсучасніше обладнання або випускали найкращу радіоелектроніку, з дозволу президента Кучми і його урядів переїхали до Росії, Україна має потужний аграрно-промисловий комплекс. То чому ж тоді бюджет України менший, ніж бюджет одного середнього американського міста? Чому валовий національний прибуток в розрахунку на душу населення у нас найменший у Європі? Невже працюємо гірше від росіян, у яких він майже вдвічі вищий? Ні! Ми буваємо в Росії і бачимо, як там працюють. То в чому ж річ?

ВІДВЕРТО

В УКРАЇНІ ЧУЖА ВЛАДА

Валентин КОЖЕВНИКОВ,
кандидат географічних наук,
академік Академії оригінальних ідей

А в тому, що у нас ще не було жодного українського уряду, тобто такого, який би дбав про успішну зовнішню політику, прогрес економіки, європейські стандарти життя, соціальний захист населення, екологію, культуру, освіту, науку тощо. Хтось може заперечити і згадає Уряд Ющенка 2000 року. Але ж він, хоч і ліквідував заборгованість із пенсій та виплатив зовнішні борги уряду Пустовойтенка, хоч і підняв рівень життя, не мав права зробити більше, бо працював під контролем "чєловєка Росії" Кучми, який відправив його у відставку, як тільки побачив, що українці можуть і без підступної "допомоги" Росії успішно працювати. А всі уряди до того і після працювали в інтересах Росії, і тому наше відставання від демократичних країн поглиблювалося. Бо інакше і бути не могло, якщо все навмисне робилося і робиться на користь сусідові і на шкоду українському народові. Тепер їм мало уже наших металургійних заводів і фабрик, супермаркетів і ринків, футбольних клубів і банків, цукрових і молочних заводів, лісів і ланів. Вони приватизували нашу владу, щоб мати під собою всю Україну і використовувати український народ у своїх імперських цілях. По суті, сьогоднішній уряд діє як рейдерська бригада, що має завдання передати Україну іншому власнику.

Через це ми щорічно втрачаємо не менше двох бюджетів, маємо втричі нижчі пенсії і зарплати, ніж заробляємо, зруйновану культуру, освіту, науку, аморальну владу і розшарування громадян, поділ на багатіїв-злочинців і бідняків. Хто ще не зрозумів, яку мету має цей уряд і на чиє благо він працює, хай подумає, в чиїх інтересах він приймає всі свої ухвали, на чию користь діяв і діє. Аналіз усіх важливих рішень антикризової коаліції показує – вона працює на догоду кремлівським керівникам. Затуліни, жириновські, путіни, лімонови хочуть бачити в Україні розруху, злидні, розпусту, корупцію, щоб на тлі зневаженої України російське життя було прийнятним. Тому вони насаджують нам таких президентів, спікерів, прем'єрів, депутатів та міністрів, які можуть виконати будь-яке їхнє завдання, а за гроші вчинять будь-який злочин проти українського народу.

> *Сьогоднішній уряд діє як рейдерська бригада, що має завдання передати Україну іншому власнику.*

Щоб не бути голослівним і довести, що, наприклад, нинішній уряд, наслідки праці якого ми добре бачимо, працює на Росію, нагадаю читачам кілька фактів з його практики.

1. Уряд Януковича-Азарова ще у 2003 році розробив нову систему оподаткування фізичних осіб, за якою була встановлена найнижча в Європі ставка податку – 13% – і для багатіїв, і для бідняків. Зауважимо, що в демократичних країнах багаті діляться з бідними, тому там ставка податку для багатих значно вища, що дозволяє справедливо вирішувати соціальні проблеми (у США ті, хто заробляє більше 100 тисяч доларів на рік, віддають в державний бюджет 40%). Оскільки в Україні більшість підприємств приватизували росіяни або представники "п'ятої колони", то Москві вигідно, щоб багаті платили менше податків українському народові, який вони експлуатують. Якийсь агітатор-сексот на радіо доводив, що у нас робити це не можна, бо несправедливо. Він стверджував, що це все одно, що суддя буде штрафувати футболіста, який бігає швидше інших або забиває більше голів. Але це порівняння зовсім недоречне, бо, по-перше, наші багатії розбагатіли не завдяки талантам, винахідництву, високій працездатності тощо, а злочинним шляхом (прихватизація, розкрадання державного майна, хабарництво тощо), по-друге, вони отримують великі прибутки не завдяки своїм знанням, організаторським здібностям, сумлінній праці, а лише шляхом нещадної експлуатації українського народу та корупції.

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

2. Доля зарплати в ціні товарів у нас найнижча – 10%. У Європі – до 80%. Тому там зарплати у 8 разів вищі. Це теж вигідно Росії, бо росіяни – власники наших підприємств – мають можливість отримувати надприбутки від праці українців і вивозити їх у свою країну. Це вигідно і всім представникам їхньої "п'ятої колони", яким російські спецоргани допомогли створити свій бізнес і жити за наш рахунок.

3. Міністр фінансів Азаров недавно розхвалював свою систему субсидій у зв'язку з підвищенням плати за комунальні послуги і запевняв, що для незахищених верств населення платня нітрохи не збільшиться, бо тим із них, у кого комунальні платежі перевищуватимуть 15% доходів, Азаров видаватиме субсидії.

Але ж розрекламовані субсидії будуть доступними переважно для багачів, які ще за радянських часів, використовуючи партійні білети і посади, отримали окремі квартири не тільки собі, а й своїм батькам та дітям. Тепер батьки сучасних багачів-комуністів живуть окремо від дітей і мають право на субсидію, незважаючи на те, що у них і пенсії в кілька разів вищі, ніж у чесних людей. Наприклад, пенсіонер-багач, який живе один в двокімнатній квартирі, має право на субсидію, а бідні українські пенсіонери (чоловік і жінка), які живуть в однокімнатній квартирі разом з одруженим сином, не мають ніяких субсидій. Тобто всі ці розмови про турботу про бідних людей є тактичним ходом антикризової коаліції, щоб приспати нас, поки вони не розкрадуть все і не здадуть нас Росії. Головний фокус товаріща Азарова полягає в тому, щоб видати знущання над українським народом за прояв турботи про його добробут. До речі, так діяв і присланий до нас Москвою у 1933 році Постишев.

4. Рішення Януковича про ліцензування експорту зерна пшениці, прийняте одразу після приходу до влади 28 вересня 2006 року, позбавило селян надії на продаж зерна за світовими цінами і поставило російські структури, які користуються нашими прозорими кордонами, поза конкуренцією на нашому ринку зерна. Вони за безцінь скуповують зерно і вивозять в Росію, а потім перепродують за кордон.

5. Всі ми бачимо і чуємо, кому служать більшість наших депутатів, як вони борються проти НАТО. А чому? Адже цей політичний союз приніс благо народам всіх країн, які стали його членами. НАТО не тільки захищає своїх членів від зовнішньої агресії, а й сприяє прийняттю справедливих законів, боротьбі з корупцією, установленню демократичних порядків, розквіту бізнесу на основі чесної конкуренції. Тому рівень життя у країнах НАТО в кілька разів вищий, а рівень злочинності значно нижчий. Там кожен громадянин знає, що його захищає закон і виконавча влада. То чому комуністи, соціалісти і регіонали разом з багатьма проросійськими шовіністичними організаціями так несамовито чинять опір входженню України в НАТО? Чому вони так люто ненавидять цей союз? Тому що з виникненням НАТО Росія втратила можливості проводити голодомори, криваві репресії, навіть обмежувати, як до цього, права і свободи людей в підлеглих країнах. Саме існування НАТО з високим рівнем життя і свобод спричинило розпад СРСР і завдало нищівного удару по честолюбних планах московських держиморд силою танків і саперних лопаток утримати в СРСР народи, які захотіли жити по-людськи. Проросійська пропаганда лякає нас агресивністю НАТО, розповідає про напад НАТО на Югославію. Але ж там літаки НАТО воювали не з сербами, а з кривавим режимом комуніста Мілошевича, який прикривався, як це роблять справжні бандити, мирними людьми, що й призвело до загибелі кількадесят сербів. Якби НАТО був створений до 1932 року, то хіба могли б російські вожді та кровожерливі українські комуністи вчинити такий голод? Тому Москва, розробляючи і втілюючи плани перетворення України в безправну колонію, ні за що не дозволить Морозу, Януковичу, Симоненку підтримати вступ України в НАТО. Тим паче, що названі лідери і більшість членів їхніх партій теж завдяки корупції, нахабній прихватизації, розкраданню державного майна стали багатіями і бояться, щоб після вступу України в НАТО їхня протизаконна діяльність не спливла на поверхню.

6. Погоджуючись на підвищення ціни газу в півтора раза, Янукович навіть не ставив перед росіянами умови підвищення ціни за транзит їхнього газу нашою трубою до Європи, тобто відмовився від мільярда гривень на користь України. А міг би за ці гроші значно покращити медичне обслуговування дітей і пенсіонерів.

7. Антикризова коаліція і її уряд дозволили місцевим радам підняти комунальні тарифи в кілька разів, щоб через неплатежі довести комунальні підприємства до банкрутства і дозволити "п'ятій колоні" приватизувати їх за безцінь. Це дасть їм можливість впливати на громадську думку, особливо на виборах, лякаючи відключенням енерго- і водопостачання.

8. Відомо, які неосяжні пільги мають у незалежній Україні керівники комуністичного режиму. Всі, хто сидів у райкомах, міськкомах, в кріслах директорів або був депутатом Верховного Совєта СРСР та УРСР і мав за це ордени, тепер отримують пенсії, що у десять разів перевищують пенсії учених, учителів, шахтарів, лікарів. Адже керувати вони не уміли, державне майно не берегли, вели аморальний спосіб життя, забезпечити народу достойне життя не були здатні. Режим, за службу якому вони мали ордени, пенсії і привілеї, здох, як здихає скажений собака, завдавши багато горя людству. То за що ж їм такі високі пенсії і такі широкі пільги? Сучасні наші керівники: міністри, депутати, великі бізнесмени, держслужбовці теж не здатні і не хочуть підняти економіку України, запровадити європейські стандарти життя, підняти пенсії і зарплату. То чому вони мають зарплату понад десять тисяч гривень та ще й різноманітних пільг (наприклад, на їхнє лікування держава витрачає до тисячі гривень на добу) на таку ж суму? Треба, щоб не вони самі собі визначали обсяг привілеїв, рівень зарплат і пенсій, а щоб народ на референдумі визначив їм ціну, бо вони не мають ні патріотизму, ні совісті, ні почуття міри. Ні за радянської влади, ні тепер вони не уміли працювати і не мали ніякої відповідальності перед народом. Зробити 90% українців бідняками могла тільки влада чужинців. Якби навести порядок у пільгах для керівників, то пенсії і мінімальні зарплати виросли б удвічі, навіть без приросту виробництва, а лише за умов припинення розкрадання та встановлення справедливості в державі. А якщо розумно вирішити всі вище наведені проблеми, то можна впродовж одного року не тільки підняти втричі пенсії і зарплати, а й подвоїти фінансування освіти, науки, війська тощо. Але для цього треба установити в Україні незалежну від зовнішніх сил українську розумну владу.

Тому Президент Ющенко повинен єднати український народ для відсічі чужим силам.

ХАЙ БИ ЗНАЛИ І ДІТИ, І ВНУКИ

Ще в 1940–1944 роках мій рідний брат вчив мене вимовляти слова Декалогу Українського Націоналіста: "Я, Дух відвічної стихії, що зберіг Тебе на грані двох світів, щоб збудувати нове життя.

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї..."

Які великі, святі слова!

Їх має знати кожен українець!

Я хотів би, щоб слова Декалогу знали мої діти, внуки і правнуки. І мені здається, що було б дуже добре, якби наша улюблена газета "Нація і держава" періодично публікувала той великий документ героїчної доби національно-визвольних змагань.

Микола ШАРМАНСЬКИЙ,
с. Добросин,
Львівська область

Декалог Українського Націоналіста

Автор Степан ЛЕНКАВСЬКИЙ

Я – Дух одвічної стихії, що зберіг Тебе від татарської потопи й поставив на грані двох світів творити нове життя:

1. Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї.
2. Не дозволиш нікому плямити слави, ні честі Твоєї Нації.
3. Пам'ятай про великі дні наших Визвольних змагань.
4. Будь гордий з того, що Ти є спадкоємцем боротьби за славу Володимирового Тризуба.
5. Пімсти смерть Великих Лицарів.
6. Про справу не говори з тим, з ким можна, а з ким треба.
7. Не завагаєшся виконати найнебезпечнішого чину, якщо цього вимагатиме добро справи.
8. Ненавистю і безоглядною боротьбою прийматимеш ворогів Твоєї Нації.
9. Ні просьби, ні грозьби, ні тортури, ані смерть не приневолять тебе виявити тайни.
10. Змагатимеш до посилення сили, слави, багатства і простору Української Держави.

КЛИЧЕ РІДНА ЗЕМЛЯ...

Спілкуючись з багатьма діаспорними українцями, часто ловлю себе на думці: які ж вони все-таки енергійні у своїх ініціативах щодо помочі матірній землі. Часами видається, що їм більше потрібно, аніж нам, тим, що живуть тут. Та не дивуймося. Ці українці були переважно повоєнними (політичними) емігрантами, вони покидали рідний край не з власної волі, довгі десятиліття жили надією повернення до нього.

Петро КІЩУК

Цього літа знову збирається в Україну Петро Кіщук, член Головної управи Об'єднання Бувших Вояків Українців у Великій Британії. Подумати лишень – чоловікові 92 роки, а він не сидить на місці, "має повно справ до полагодження".

...Після Другої світової війни Петро Кіщук з дружиною Осипою, яка була в дивізії медсестрою, опиняється зі своїми побратимами в таборі полонених у Ріміні, що в Італії. Уже там він активно долучається до організації повнокровного громадського життя, намагаючись зберегти навіть у тій ситуації рідну культуру, мистецтво, Церкву. Після дворічного перебування на Апенінах дивізійників перевозять у Велику Британію для відновлення повоєнної господарки цієї країни. За зразкову поведінку всіх звільняють з таборів і дають дозвіл на вільне поселення у Туманному Альбіоні. Дехто від'їжджає до Америки, Канади, Австралії, але більшість залишається...

Опинившись на волі, дивізійники, в першу чергу, почали об'єднуватися в громади за місцем проживання. Розпочалось організоване українське життя у Великій Британії.

У 1949 році Установчими Зборами ветеранів створено Об'єднання Бувших Вояків Українців у Великій Британії. З цього часу поручник Кіщук як член Головної Управи ОБВУ поринає в щоденну роботу. За майже 60 років свого існування ця організація взяла активну участь у житті українців в Англії та зв'язках з українськими комбатантськими організаціями інших держав, і, в першу чергу, зосередила свою роботу на боротьбі з московсько-большевицьким окупантом та відродженні Української Самостійної Соборної Держави.

Дев'яності роки – розвал московської імперії і відновлення Української Держави – діаспора зустріла з надзвичайним ентузіазмом. Петро Кіщук, разом з дружиною та своїми побратимами, приїжджає на Батьківщину – відзначити 50-річчя УПА. І з цього часу щорічно буває в Україні. Кожного разу з якоюсь місією – чи то побратимські зустрічі з нагоди утворення Дивізії, чи підтримка комбатантських організацій, чи встановлення монумента в місті Базарі на честь 359 воїнів армії УНР, розстріляних більшовиками у 1921 році...

Цими днями Петрові Кіщуку виповнюється 92 роки. То нехай Господь і надалі кріпить цього сивочолого українського патріота в доброму здоров'ї і любові до рідної землі!

Ярослав ЛЕМИК,
член Головного Проводу КУН

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів сердечно вітає Петра Кіщука з 92-м днем народження!

Ви, друже Петре, – вірний син України, а Ваша патріотична родина зробили великий внесок у здобуття і становлення Української Незалежної Держави. Ми пишаємося тим, що крізь усі життєві негаразди і випробування Ви гордо несете синьо-жовтий стяг Української Держави.

За збігом обставин, залишившись далеко від рідної землі, Ви продовжили боротьбу за Україну, і сьогодні докладаєте великих зусиль для вшанування пам'яті українських патріотів, які героїчно віддали своє життя в боротьбі за Незалежну Українську Державу.

Для нас, молодшого покоління українців, Ваш героїчний життєвий шлях є яскравим прикладом боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу і відродження Української Нації.

Зичимо Вам міцного козацького здоров'я, довгих років життя, родинного затишку, творчих успіхів! Нехай Вас ніколи не покидає сила і натхнення для розбудови Української Національної Держави!

Хай невичерпне джерело сили, енергії та духу щедро живить Вас ще довгі роки для звершення усіх Ваших гарних починань!

З роси і води Вам!

З повагою,

Голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій ІВЧЕНКО

ПАМ'ЯТЬ

ВЧИТЕЛЬ З СОКОЛА – КОМАНДИР УПА

Валентина ЄГОРОВА-САСОВСЬКА

Лютий 1945 року. Насипало багато снігу, потріскує морозець. По селу їдуть сани, а поруч з ними йдуть конвоїри. Везуть Громадюк Ольгу, її діточок Юрасика та Богданка на Сибір. Люблять цю жінку в селі, бо сама вона родом з Сокола та ще й дружина вчителя п. Олекси. За що ж їх до Сибіру? "Ой Боже!" – голосить село. Конвойні не пускають людей до саней, та соколяни кидають, хто що має: шкарпетки, светри, рукавиці. Сибір великий та холодний...

Донечці Валі ще не було й року. Сестра Ольги Олександра хотіла взяти дитину, але не дозволили. Коли ж Олександра бігла за саньми, Оля викинула Валю в сніг, і сестра її забрала: з трьома дітьми буде дуже важко, ще не довезе.

Ірина Громадюк (сестра Олексія) згадувала: "Брата я востаннє бачила восени 1943 року в підпіллі. З ним були дружина і двоє хлопчиків. Дружина була вагітна. Брат говорив: "Маємо двох синів, а дасть Бог – буде донечка". Але йому не довелося бачити її...

Світе милий, краю рідний,
моя Україно,
за що тебе сплюндрували,
за що мамо гинеш?

Олексій Романович Громадюк народився 1913 року в Голобах Ковельського району в селянській родині. Батьки мали гарне господарство: великий будинок, просторий двір, пасіку, сад.

Батько Роман був освіченою людиною. Передплачував газети, журнали, дав гарну освіту всім дітям. Олексій закінчив у Голобах 7 класів. Потім вчився в Острозі в учительській семінарії. Коли приїздив на канікули, допомагав у господарстві. Відслужив у польському війську, де отримав офіцерське звання поручника. Вчителювати направили у Сокіл. Гарне, зі славним історичним минулим містечко захоплювало кожного, хто побував тут. Полюбив його й Олексій. Тим же віддячували йому односельці, а особливо діти. Мій тато Онисим, якого теж вчив п. Олексій, згадував його все своє життя. Бо вчив він не тільки грамоти, а й любити свій край, свою українську мову, прищеплював дітям почуття гідності та честі.

Знайшов у Соколі Олексій своє кохання і долю. Оля Собецька була високою, стрункою, гарною дівчиною. Вони чудово співали дуетом, їхньою улюбленою піснею була: "О соловію, чому я так співать не вмію і не зумію я про кохання розказать". Але їхня солов'їна пісня продовжувалась тільки 6 років. Як тільки нависла загроза над нашим краєм, Олексій пішов у повстанці, став першим сотенним УПА. Про це йде мова в книжці Петра Мірчука "Українська Повстанська Армія 1942–1952 рр.". "Повстають нові сотні й курені УПА, як-от: курінь командира Голобенка з трьома сотнями (сотня к-ра Байди, сотня к-ра Кубіка й сотня к-ра Залізняка)".

Ой, там, на півночі Волині,
Зродилась армія УПА,
Там вже воскресла Україна
І завітала свобода.

Олексій Громадюк мав спочатку псевдо Голобенко, а потім Острізький. Брав участь в головних бойових діях УПА-"Північ", командиром якого був Дмитро Клячківський, псевдо "Клим Савур". У вересні 1943 року Голобенко командував куренем. Перемігши у великому бою з німцями під Радовичами, який тривав кілька діб, разом з куренем Рубашенка звільнили від німецьких військ і червонних партизанів велику територію в трикутнику Ковель – Рівне – Сарни. Там постала "Колківська республіка".

Разом з іншими відділами групи "Тури", курінь Голобенка здійснив рейд на волинське Полісся, де більшовицька партизанка вела посилену агітацію проти українського самостійного руху. Від червоних були звільнені села Галузья, Галузийська Вілька, Більська Воля, Колодія. Селянські господарі хлібом і сіллю вітали своє військо. Ось як про це згадує російський письменник П. Вершигора (брав участь в рейді Ковпака в Карпати): "На протяжении почти всего 1943 г. Волынь охвачена антинемецким движением... Националисты возглавили его и направили... а мы... особенно волынские и ровенские партизанские князья-бездельники... и палец о палец не ударили, чтобы возглавить его... Экономическое состояние контролируемых районов более благополучное, чем в советских районах, население живет богаче и менее ограблено..."

В грудні 1943 року на старшинському вишколі групи "Тури" (УПА-"Північ") Голобенко-Острізький викладав галузь – організація війська і праця штабів з узгядненням вимог партизанської війни.

При наближенні більшовицького фронту, за наказом командування УПА, Голобенка перекинули на Холмщину для захисту українського населення від польської Армії Крайової. Біля Грабівця курінь мав завзятий бій з німцями. В той час більшовики прорвали німецький фронт. Відділ швидким маршем перейшов фронт, опинився в тилу Радянської армії, пішов на Полісся на зустріч з іншими відділами УПА-"Північ". Пізніше дістав подальші накази щодо дій куреня в підбільшовицькій дійсності. Військова округа "Турів", командиром якої до липня 1943 р. був Якимчук Микола (псевдо "Олег"), а потім Юрій Стельмащук ("Рудий") та військова округа "Заграва" – командир Іван Литвинчук ("Дубовий") були переорганізовані в з'єднання груп "Завихост" під командуванням "Дубового". Шефом штабу він призначив "Острізького". Невдовзі відбулася його зустріч з художником УПА Нілом Хасевичем. Наслідком зустрічі став дереворит – портрет Олексія Громадюка. Випадково помітивши цю роботу в фільмі М. Ткачука "Здобути або не бути" – про життя та творчість Ніла Хасевича, протягом року я відшукала ксерокопію цього деревориту.

Різдво Христове відділи святкували вже без свого улюбленого командира. В наказі командування УПА сказано: "Дня 27 грудня 1944 року поліг геройською смертю в бою з НКВД-истами Голобенко-Острізький, шеф і член штабу З. Г. "Завихост".

В його особі УПА втратило невтомного революціонера, організатора перших відділів та безстрашного партизанина, якого боялися німецькі та більшовицькі наїзники.

У зв'язку з цією сумною і болючою подією наказую:

1. Вшанувати пам'ять впавшого трихвилинною мовчанкою в поставі "почесть дай", після прочитання наказу.
2. В оперативному терені бригади імені Соборної України висипати в його честь могилу при участі всіх бригад.

Слава впавшим Героям!

Наїздникам Смерть!"

Сьогодні ми не знаємо, де його могила. Прах "Голобенка" не був відспіваний за православним обрядом. Його безіменна могила, як і сотні тисяч інших безіменних могил мучеників і героїв України, – велика болюча рана в нашому серці. Та, нарешті, настав час, коли безіменні лицарі, що сплять у землі, перестали мовчати, ідуть до нас розказувати правду про себе, про святі могили. Кожна з них – це книга нашої пам'яті, а всі вони разом взяті – це ненаписана історія українського народу, що віками виборював власну волю.

Ось уже 15 літ, щороку в день Незалежності, приїздить на Волинь син Голобенка – Богдан Громадюк. Живе він у Росії. Там же мешкають його брат, сестра та тітка Ірина. Важких знущань та принижень зазнала їхня сім'я. Але вони вистояли. Настав час увічнити імена Героїв Волині, хоча б там, де вони народилися, у назвах вулиць, у книгах та пам'ятниках.

Слава Героям!

м. Луцьк

УРОКИ ІСТОРІЇ

БІЛЬШОВИЦЬКА ОКУПАЦІЯ УКРАЇНИ

Мирослав МАМЧАК

Останнім часом у нашій державі, а особливо в Севастополі, часто порушується питання про наше минуле та встановлення радянської влади в Україні. Недавно, під час візиту до Грузії, Президент України Віктор Ющенко запропонував повторити в Україні грузинську ідею і створити Музей радянської окупації України на своїй землі.

Щодо самого закладу, то в Грузії він відкрився 26 травня 2006 року, в день святкування її незалежності. Музейна експозиція охоплює 1921–1991 рр. – фото, вирізки з газет, особисті речі противників радянського режиму, архівні документи про репресованих та загиблих, кінохроніка періоду СРСР. Музей радянської окупації у Тбілісі – третій у пострадянських країнах після Вільнюського та Ризького.

Щоправда, сам Ющенко визнає: оцінки української історії доволі суперечливі, при цьому чітко розуміючи, що в Україні знайдеться достатньо політичних сил та партій, які будуть "шаленіти" з цього приводу. Але, як висловився глава держави, "заради наших дідів-прадідів це треба зробити".

Першими не забарилися з відповіддю комуністи. Колишній голова оборонного комітету Верховної Ради України нардеп Георгій Крючков впевнений, що про радянську окупацію ще можуть говорити прибалти, а українцям слід просто робити висновки з прикрих сторінок своєї історії. Україна, мовляв, була одним із фундаторів Радянського Союзу. Тож про яку окупацію може йти мова?

Саме про більшовицьку окупацію, яка для деяких політиків є "прикрою сторінкою історії України", а для інших "нонсенсом щодо нашої держави", ми поговоримо сьогодні. Спершу повернемося до історичних фактів, які десятиліттями ретельно приховувалися від українців чи фальсифікувалися.

Окупація означає зайняття території військами противника. Чи була окупована територія України ворожими військами в 1917 році? Хто встановлював чи був фундатором радянської влади в Україні? Щоб отримати відповідь на ці запитання, довірмося не політичним лідерам, а історичним фактам та свідкам подій того часу.

Отже, 17 грудня 1917 року Центральна Рада отримала довіру і була проголошена вищим органом державної влади в Україні на I Всеукраїнському з'їзді Рад, 2500 делегатів якого обиралися в усіх українських губерніях. Більшовики вибори програли, їхні делегати складали менше 21 відсотка від усіх делегатів з'їзду. Всього на з'їзд було обрано 124 більшовицьких депутатів від 49 з 300 рад, а українців серед більшовицьких депутатів було всього 3 відсотки.

Подібне повторилося і при виборах делегатів на Установчі збори Росії. У Волинській області за більшовиків проголосувало 4%, у Київській – 3%, у Харківській – 11%, у Полтавській – 6% виборців, всього по Україні більшовикам віддали свої голоси 10% виборців: тож про масову підтримку більшовиків українцями в 1917 році не йшлося, і фундаторами "мирного шествия" більшовицької влади в Україні вони не могли стати.

Та повернемося до I Всеукраїнського з'їзду Рад. Абсолютною більшістю голосів він підтримав Центральну Раду, створення Української Народної Республіки і відкинув надісланий того ж дня ультиматум Леніна-Троцького, яким через дві доби більшовицька Росія оголошувала війну УНР. Обурена таким рішенням з'їзду, ввечері 17 грудня 1917 року невелика група більшовиків покинула його і відбула до Харкова, де проходив III з'їзд Рад Криворізько-Донецького басейну. Проведення обох з'їздів кремлівські "інтернаціоналісти" спланували як спосіб розділити Україну за класовим, мовним і етнічним складом, для чого вільно агітували і підкупляли місцевих колаборантів московські агенти П'ятаков, Артем (Сергєєв), Раковський та інші. До речі, українців на тому з'їзді майже не було, там зібралися делегати 46-ти з 140 існуючих в тому регіоні місцевих Рад – решта 94 Ради підтримали Центральну Раду.

За командою В. Леніна цей неправочинний навіть на території Криворізько-Донецького басейну з'їзд 25 грудня 1917 року проголосив... переворот, повалення існуючої і встановлення радянської влади у всій Україні та створення Української Радянської Соціалістичної Республіки як федеративної частини більшовицької Росії. З Харкова по Україні, в тому числі і в Севастополь, була розповсюджена інформація, що влада в Україні перейшла до рук більшовиків Харкова, а Центральну Раду оголошено контрреволюційною і буржуазною.

В тому, що харківська акція була заздалегідь спланована, свідчить і невдала спроба більшовицького повстання в Києві того ж таки 17 грудня. Більшовики з українцями не церемонилися. Для повалення влади Центральної Ради до Києва з території Білорусі через Жмеринку було направлено 60-тисячний 2-й армійський корпус під керівництвом більшовички Євгенії Бош. Ситуацію врятував командувач 1-го Українського армійського корпусу генерал-лейтенант Павло Скоропадський, який своїми полками оточив залізницю, роззброїв більшовицькі полки і відправив їх за межі України.

19 грудня 1917 року радіостанція лінкора "Воля" передала у гарнізони і засоби масової інформації радіограму: "...В Севастополі було отримане радіо із Харкова про перехід влади в Україні в руки більшовиків... Це чергова провокація більшовиків, справа яких остаточно програна в Києві, Полтаві, Козятині, Жмеринці і на фронтах. Мізерна група більшовиків і розсилає радіограми від імені Рад України. Роз'ясніть всім ці провокаційні прийоми більшовицьких фанатиків і авантюристів і що з'їзд України висловив повну довіру Центральній Раді і підтримку в її роботі".

Так провалилася перша спроба збройної окупації України. Тріумфального маршу більшовиків не вийшло. Жменька більшовиків залишилася без влади і у Харкові, бо її міська Рада ще 2 грудня 1917 року визнала владу Генерального Секретаріату УНР і міняти свою позицію не бажала.

Тоді, щоб, за словами Л. Троцького, "так чи інакше повернути Україну Росії" послідувала друга, значно підліша ленінська більшовицька кривава агресія. В Україні розпочалася спланована антиармійська кампанія, метою якої було домогтися розпущення і демобілізації вишколеного в боях світової війни війська. В усій Україні почали вибухати порохові і артилерійські склади. Врешті, соціалісти Центральної Ради, свято вірячи в "слов'янське і пролетарське" братство, українізовані армійські корпуси розпустили. Україна стала безборонною.

Однак і проголошений більшовиками Центральний виконавчий комітет без збройної сили теж нічого не вартував. Тому для його підтримки і "для боротьби з контрреволюцією на півдні Росії" в Курську і в Бєлгороді починають накопичуватися полки більшовицьких червоноармійців. Головнокомандувачем цих сил спочатку був призначений син класика української літератури 22-літній Юрій Коцюбинський, але насправді командував п'ятьма полками балтійських матросів та пітерських робітників В. Антонов-Овсієнко. Начальником штабу цієї "визвольної" армії був призначений підполковник царської жандармерії М. Муравйов. Ленін приділив новому походу пильну увагу і (ПСС. Т. 50, – ст. 50) суворо заборонив В. Антонову називатися на окупованих територіях України Антоновим: "він мусить тепер називатися просто Овсієнком. Те ж саме треба сказати і про Муравйова...".

З початком 1918 року сп'янілі від горілки і крові російські "пролетарі" вдерлися в Україну через Харків і Полтаву. По дорозі на Київ Муравйов вирізав українську "буржуазію" в Полтаві, розстріляв студентів під Крутами і вдерся в Київ, де справив криваву тризну над усім українським. Розстрілювали за українське слово, за знайдений "Кобзар", за вишиту сорочку... Ледве врятувалися від розстрілу сам "головнокомандувач" Ю. Коцюбинський і більшовицькі лідери в Україні Скрипник і Затонський, хоч і мали мандати від самого Леніна. Та втримати Київ московським зайдам і на цей раз не вдалося. Тоді вони штиками своїх гвинтівок взялися приєднувати до "родіни" вельми пристойні українські території: створені ними Одеську і Донецько-Криворізьку соціалістичні республіки. Тут вже вимушений був сам Ленін остуджувати "визвольний" запал своїх опричників і телеграфувати 14.03.1918 р. Орджонікідзе: "Що стосується Донецької республіки, то передайте товаришам..., що як би вони не ухитрялися вичленувати із України свою область, вона... однаково буде включена до складу України".

І ця кривава спроба окупації України, як і попередня, закінчилася для її організаторів повним військовим і політичним провалом. З березня 1918 р. більшовицька Росія при підписанні договору з Центральними державами змушена була взяти на себе зобов'язання "негайно укласти мир з Українською Народною Республікою та визнати мирний договір між цією державою і Четвертним союзом. Територія України негайно очищується від російських військ та російської Червоної гвардії".

12 червня 1918 року між Україною і РРФСР нарешті було підписано перемир'я. Але це не спинило кремлівських інтернаціоналістів у їхній спробі захопити Україну. Змінилася тактика. З цього часу окупація України буде видаватися світу як війна між самими українцями. Для цього 5–12 липня 1918 р. у Великому театрі в Москві створили "керівну силу" для України – там відбувся установчий з'їзд Комуністичної партії (більшовиків) України. Із українських "товаришів" до керівництва "української робітничо-селянської партії" було допущено аж двоє осіб. Тож "українські комуністи" незабаром були завезені в Україну в обозі Червоної армії.

Готуючись до третього походу на Україну, Л. Троцький вже не приховував мети походу своїх "агітаторів": "Совет Народных Комиссаров крепко надеется, что и вы "не посрамите" земли Русской. Ни для кого не секрет, что не Деникин принудил нас оставить пределы Украины, а грандиозное восстание, которое подняло против нас сытое украинское крестьянство... В нем проснулся спавший сотни лет вольный дух запорожского казачества и гайдамаков. Это страшный дух, который кипит и бурлит, как самый грозный Днепр на своих порогах и заставляет украинцев творить чудеса храбрости. Это тот самый дух вольности, который давал украинцам нечеловеческую силу в течение сотни лет воевать против своих угнетателей: поляков, русских, татар и турок и одерживать над ними блестящие победы.

...Помните также, что так или иначе, а нам необходимо возвратить Украину России. Без украинского угля, железа, руды, хлеба, соли, Черного моря Россия существовать не может, она задохнется, а с ней и советская власть, и мы с вами. Идите же на работу, трудную, ответственную работу... Для достижения этой цели все средства хороши".

Створивши за межами України колаборантську партію та маріонетковий "український уряд", із 15 міністрів якого українців було два, В. Ленін і Л. Троцький спрямували зусилля на захоплення влади в Україні. Це було можливим лише через завоювання теренів України і самих українців. Настановлюючи своїх інтернаціональних головорізів, Троцький особливо наголошував: "То, о чем мы здесь – в России – говорим совершенно открыто, в Украине можно шептать лишь на ухо, а то лучше и совсем не говорить. ...Вы, товарищи, отправляетесь на Украину. В третий раз мы посылаем сильные кадры туда, и каждый раз все с новой тактикой и новыми приемами. Первым кадрам в 1917 году было очень легко, от них требовалось подорвать доверие украинских крестьян к Центральной Раде и Генеральному Секретариату.

В то время украинский народ не мог себе представить политической жизни своей отдельно от России, а поэтому одно указание агитатора на то, что украинцы отрывают Украину от русских, с которыми рядом в окопах лежали, из одного котла ели, решало вопрос в нашу сторону, а намек на то, что Центральная Рада буржуазная, а Генеральный Секретариат состоит только лишь из генералов, окончательно отшибал в украинского крестьянства всякую охоту поддерживать свое правительство.

Намного труднее дело обстояло при втором походе на Украину, потому что мы готовились воевать с гетманом, а пришлось иметь дело с Петлюрой. В связи с этим и задача агитаторов сильно усложнилась. ...Это была очень трудная задача, в особенности, когда Петлюра покрыт был славой свержения гетмана, отдачи трудовому крестьянству Украины всех земель без выкупа и немедленного созыва трудового конгресса. Предвиделась затяжная война...".

Як бачимо, війна з Україною передбачалася і планувалася. Задача більшовиків зводилася до того, щоб ззовні збройною силою захопити і територію, і владу в Україні. Своєрідним був і соціологічний портрет російського "робітничо-селянського" війська. Наприклад, Микола Островський у своєму романі "Як гартувалася сталь" свідчить, що він в особі "Павки Корчагіна" під Шепетівкою зустрів загін ...червоноармійців-корейців. Михайло Фрунзе на партійному з'їзді в Москві наводив дані, що "навіть за станом на 1920 рік військо на терені України мало у своєму складі 85 відсотків росіян і лише 8 – українців". Навіть "біологічний україножер", наставлений Москвою головою радянського уряду в Україні Х. Раковський з цього приводу у своєму виступі на XII з'їзді РКП(б) в квітні 1923 року волав, що "партія робить фатальні помилки", що в Україні можливе повстання. Тож Червона армія в Україні мала характер явно неукраїнський. І таке становище стало можливим лише внаслідок зовнішньої агресії і іноземної окупації, і нонсенсом стосовно нашого історичного минулого воно бути не може.

Після знищення української влади в Україні в Москві завжди розуміли: щоб зберегти імперію, не досить знищити лише самоуправління України. Треба знищити все, що відрізняє українців від росіян: українську культуру, історичну пам'ять, військо, українські національні традиції і звичаї, а насамперед і найголовніше – українську мову. До 1917 року російську мову можна було почути лише в окремих промислових містах України, оскільки, як визнавав той же Х. Раковський, "український пролетаріат за своїм походженням є суто російським".

За роки радянської влади колонізаційна політика багато чого змінила в Україні. Але не змінилися методи Леніна-Троцького стосовно України. Сучасні виступи неукраїномовних політиків у Харкові, Донецьку, Сєвєродонецьку, недавні спроби федералізації країни, мовні паради і боротьба з усім українським при цьому в Україні тому є черговим підтвердженням. В Україні мусить бути створений Музей окупації і колонізації нашого народу для того, щоб ніхто не міг заперечити нашу історію і наші трагедії, принесені на нашу землю чужинцями в період втрати нашої державності.

І це буде пересторога всім нам, теперішнім і майбутнім поколінням, що лише "в своїй хаті своя правда, і сила, і воля". І що лише Національні Збройні Сили зможуть забезпечити мир і спокій у нашому домі і унеможливлять "інтернаціональну допомогу" та трагедії нашого народу.

НОВІ ВИДАННЯ

ЩАСТЯ У СЛУЖІННІ БАТЬКІВЩИНІ

Олександр ВІВЧАРИК

"Життя втратило свою красу, безнадійність і апатія огорнули рідне місто. На вулицях Станіслава спостерігалося щораз більше нових пришельців зі сходу: косоокі монгольські обличчя з широкими вилицями, присадкуваті опасисті московки з підмальованими губами, яснофарбованим волоссям, що вели себе самовпевнено, з нахабною крикливістю. Частіше зустрічалися п'яниці. Місто поволі почало втрачати свій первісний вигляд, свою духовну притаманність, ознаку приналежності до західної культури".

Це рядки з книги спогадів Оксани Лепехи-Луцької. Ошатне, гарне видання під назвою "Спогади. Статті, рецензії, публіцистика" вийшло друком у Тернополі у видавництві "Лілея" 2005 року. Історик Юрій Гаєцький у вступному слові наголошує, що це мемуари, здебільшого підсилені документами.

На жаль, особисто мені довелося познайомитися з книгою не так давно. Чому на жаль? Та тому, що пані Оксану Луцьку знаю з 1999 року. Але навіть не підозрював, що народилася вона ще 14 листопада 1914 року. Не знав і про те, що пані Оксана була активним членом ОУН, політичним в'язнем польських, більшовицьких та німецьких в'язниць. Знайомство наше було і є заочним. А жінку, тим паче в листах, не гоже запитувати про її вік. Тож був певен, що спілкуюся з людиною якщо і не дуже молодою, то, принаймні, середнього віку. Бо з листів до мене промовляла енергійна, весела жінка, патріотка Рідного Краю, яка з волі обставин перебуває далеко від рідної землі. Однак, ця ситуація не заважає їй жити її болями і радощами, цікавитися усим, що відбувається в рідній стороні.

Тому про те, що пані Оксана дуже не хоче, аби життя в Україні втратило свою красу, щоби безнадійність та апатія огорнули українців, я знав ще до прочитання її книги-спогадів. І мені боляче усвідомлювати, що саме таку ситуацію ми, по суті, маємо зараз в Україні. Однак треба наголосити, що жодної провини Оксани Луцької, і таких як вона, в цьому нема. Навпаки, це їхня велика заслуга, що ми маємо хоча б таку Україну.

Але у нас знову попереду боротьба. І в ній нам знадобиться досвід життя і боротьби й такої непересічної людини, як Оксана Луцька. Її книгу спогадів варто було б прочитати нашій недолугій політичній еліті. Отим "достойникам", що процвиндрили народну довіру, профукали той авторитет, який здобули не через свої чесноти, а завдяки здвигу народному. Здвигу українців, які вже знемоглися чекати чину від лідерів, що насправді так і залишилися всього лише лідерчуками.

Я народився і виріс у приполярній Інті в середовищі українців, які за любов до Батьківщини відбули покарання в більшовицьких таборах. І в тій осоружній для них холодній Інті я почувався більше в Україні, ніж зараз у Смілі, що на Черкащині. Я знав про те, що мої батьки і люди, з якими вони спілкувалися, боролися за свободу своєї землі зі зброєю в руках. Але й після відбуття покарання більшість із них не припиняла боротьбу. Щоправда, вже без зброї. Я знаю, що вони зробили для здобуття Україною Незалежності. А тепер знаю і те, що робили для утвердження України в світі, для захисту її честі побратими і посестри моїх батьків за океаном. І справжні українці стали для мене одним цілим. Бо хоч де б вони були, ніколи не поривають духовного зв'язку з рідною землею, її народом. Тож для мене набагато ближчою є пані Оксана Луцька і її оточення в Америці, ніж дехто з моїх землячків, які так і залишилися хохлами. На п'ятнадцятому році Незалежності вони можуть віддати свій голос за комуністів, котрі і далі роблять усе, щоби Україна втратила свій первісний вигляд, свою духовність. Щоби вона втратила ознаку приналежності до західної культури і залишилася в російській Азіопі. Їм би прочитати про прихід більшовиків у Станіслав, про катування садистами українців... Та на це не варто і сподіватися від людей з комуністичним більмом на оці.

Але як би було добре, якби книгу пані Оксани Луцької прочитала молодь. Ось для неї було б дуже цікаво дізнатися про пластовий вишкіл, що його пройшла авторка, і який теж навчав її бути вірною Богові й Україні.

А для анемічного сучасного Союзу українок зразком би мав стати український жіночий конгрес 1934 року в Станіславові, з такою любов'ю згаданий авторкою. Його організатори зібрали не кілька десятків активістів, а 10 тисяч учасниць. І працювали вони жертовно й безкорисно, не нарікаючи на неувагу з боку влади. Бо та "увага" тільки заважала їм у їхній роботі і боротьбі.

Розповідати про "Спогади" Оксани Лепехи-Луцької непросто. Книга, яка має лише 300 сторінок, містить надзвичайно багато цікавої, пізнавальної і корисної інформації. Це, по суті, енциклопедія емігрантського життя. Її хочеться перечитувати. Її треба читати, щоби ще раз переконатися: ми не гірші за інших. І це додає наснаги й оптимізму. Адже бачиш, що українці таки можуть бути мудрими, організованими, зібраними, самодостатніми, і навіть жертовними. Українці можуть бути силою!

КІНО

ЖЕРТВИ СУСПІЛЬНОЇ НЕУВАГИ

Святослав КОСТЕЛЬНИК

Письменник Юрій Покальчук та режисер Максим Сурков зняли документальний фільм про Прилуцьку підліткову колонію "Зона особливої уваги". Нещодавно відбулася презентація стрічки, а в квітні фільм покажуть по телебаченню.

Понад 15 років письменник Юрко Покальчук займається проблемами неповнолітніх правопорушників, є членом Піклувальної ради Прилуцької виховної колонії і Громадської Ради при Департаменті з питань виконання покарань.

Стрічка знімалася в кінці літа – на початку осені 2006 року. Фільм побудований на розповідях ув'язнених та їхній творчості: віршах, піснях. Юрко Покальчук випускає у Прилуцькій колонії квартальний журнал "Горизонт", який складається з поезій, життєписів і малюнків вихованців колонії.

"Усі ці діти рано чи пізно виходять з колонії на волю, – розповідає письменник. – Це наші з вами сусіди. І в кращому випадку суспільство байдуже до їхніх проблем, а часто просто вороже. Я б не хотів, щоби так було. Їх треба підтримувати і допомагати їм. Не можна бути байдужими. Можливо, нагодувавши безпритульну дитину, ви допоможете запобігти якомусь злочину. Адже в колоніях свідомих злочинців дуже мало. Якщо взяти цю колонію, в якій ми знімали фільм, – там 250 ув'язнених. Я спілкувався з усіма. Реальних злочинців серед них чоловік 30. Це вже загартовані злодії, які когось вбили, залізли в квартиру тощо. Усі ж інші – це жертви суспільної неуваги".

Юрко Покальчук у кадрі спілкується із малолітніми злочинцями, і більшість із них кається в тому, що скоїли. Фільм поділяється на три частини: "Жорстокість", "Секс" і "Любов". У першій розповідається власне про заклад, де утримують малолітніх злочинців. Друга – про підлітковий секс, який спричинює злочинність. Остання частина "Любов" розповідає про любов ув'язнених до батьків та коханих.

На світлині: письменник Юрко ПОКАЛЬЧУК із героями його фільму.

ВІД АВТОРА

МАЙДАН І МАЙДАНЩИНА

Катерина БОРИСЕНКО, літературознавець

Великдень – найсвітліше свято. Хочеться забути про всі клопоти й радіти весні, спілкуванню з родиною та друзями. І навіть телевізор, який традиційно показував Страсної п'ятниці порнографію, а фільм "Страсті Христові" супроводжував рекламою горілки й закликом "весело посвяткувати", не міг нашкодити цим почуттям. Відтак чи не найпопулярнішими передачами на свята стали привітання церковних ієрархів – ковток чистого повітря посеред захаращеного несмаком та вульгарщиною телеетеру. І все було би нічого, точніше як завжди, аби не одне але...

Так склалося, що цього року на Великдень ми мусили спостерігати бездарне шоу, влаштоване урядовою коаліцією. Яку мету переслідували організатори акції, здогадатися неважко. Однак вийшло з того дещо принципово інше. Найперше, захід вкотре засвідчив просту істину – парламентська більшість разом із урядом абсолютно не знають і не розуміють український народ. Бо на що сподівалися організатори? На те, що люди полишать роботу, аби побайдикувати на Майдані, чи на те, що вони будуть діяти за принципом, який, перефразувавши Портоса, можна сформулювати як "я протестую, тому що я протестую"? Ні, коли ми виходили на Майдан 2004 року, то протестували навіть не проти конкретних осіб, а проти здійснюваної ними політики, – і бажали іншого життя. Вони тоді цього не зрозуміли, а повернувшись, почали поводитися ще більш цинічно. То хіба це "більшість", котра не розуміє народ? Хіба це більшість, котра розмовляє з народом різними (в прямому й переносному сенсі) мовами? Тож марними були їхні сподівання на велику підтримку.

Одначе про тих, хто все ж таки стоїть під біло-синьо-рожево-червоними прапорами. Особисто мені найперше впали в око середнього віку жінки, яких автобусами привезли з Донецької області. Жінки, виснажені тяжкою працею й ще тяжчим хатнім побутом. Досить одного погляду, аби зрозуміти реалії їхнього життя: віник, швабра, прання вручну, робота за копійки. Вони стоять на Майдані, слухаючи третьосортних співаків і споживаючи третьосортні продукти, видані на "пайок", і старанно ховають п'ятдесятигривневий денний заробіток, аби щось купити дітям. Вони відверто заздрять киянам, бо тут "більші зарплати". Вони вперто не хочуть зрозуміти, що довели їх до такого жалюгідного існування власне ті, за кого вони зараз стоять на холодній бруківці, ті, хто полишив їх мерзнути на свята в місті, яке їх не сприймає, й роз'їхався по власних резиденціях відпочивати. Мені цих людей щиро жаль, бодай тому, що їхні останні світлі спогади стосуються десь кінця 80-х, а далі вони живуть марудною думкою про те, аби не було гірше, хоча насправді – гірше вже нікуди...

Молодь із цього регіону їхала в Київ вочевидь подивитися концерти, мріючи (за просто так) побачити Лорак чи Могилевську, а натомість (за просто так) їм показали лише міністра транспорту – й нехай тішаться, бо могли показати ще й міністра освіти...

Зовсім інше видовище – колони юних соціалістів, які хаотично бігають Києвом. Тут одразу ж впізнаються учні "петеу". А заодно відчитується інформація про те, що директор "петеу" є членом "еспеу", – і коли партія сказала "треба", він із готовністю відгукнувся на її поклик. Дітлашню зняли з занять і відправили на Майдан! А ті й раді старатися, бо два роки тому вони бачили революцію по телевізору і дуже туди хотіли, але мама суворо говорила, що відпустить, лише якщо чадо принесе 11 із математики. А оскільки до 11 з математики було так само далеко, як із Донецька до Києва, мрія так і лишилася мрією. І тут така нагода... Тож бігають діти від Секретаріату Президента до Верховної Ради й до ЦВК. І знаєте, в цьому є певна користь – "зависали" б в інтернет-клубах, тож нехай краще свіжим повітрям подихають. Якщо воно свіже, звичайно...

Особно впадають в око вгодовані обличчя поодиноких представників Харківщини й Дніпропетровщини, – це здебільшого люди твердих переконань, які справді люто ненавидять усе українське. За таку "ідейність" мають привілеї – утеплені малі архітектурні форми, себто намети, у яких варяться в своїй ненависті, скільки душа забажає... А тому, хто на державу, в якій мешкає, найбільшу гидоту скаже, – тому навіть приз дають: дозволяють із самим Народним Депутатом, Членом Коаліції сфотографуватися. Ось так!

А якщо серйозно, події останніх днів покликані переконати тих, хто мав бодай найменшу долю сумніву: це ж на яку безлику сіру масу нас прагнуть перетворити "коаліціянти"?! І якщо нам знову випав шанс усе змінити, його жодним чином не можна змарнувати. Адже він може бути останнім...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 60 000 примірників

Ціна договірна